

РЕШЕНИЕ

№ 9502

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 27.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **2463** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по подадена жалба от Е. Ц. в качеството ѝ на настойник на детето Д. Ч. П. чрез адв. Б. против писмо изх. № 11-00-0062/09.02.2024 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане (АСП), с което се отказва предоставянето на достъп до лични данни и копие от документ, представляващ социален доклад.

В жалбата се твърди, че постановеният отказ е незаконосъобразен, тъй като подаденото заявление е такова по реда на чл. 15, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни. Подадено е от настойника на детето Д. П., който упражнява неговото право на достъп до личните му данни, които се съдържат в социалния доклад, изготвен от ДСП-Б.. Поддържа се, че оспореният отказ представлява фрапиращо нарушение на правата на детето Д. П., както и на правата на неговия настойник и в частност правото му по чл. 8, ал. 1 и 2 от ЗЗДет. да иска и да получава съдействие от органите за закрила на детето, както и да бъде информиран и консултиран за всички мерки и действия, като получи информация за детето.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., който поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорения акт. Акцентира върху обстоятелството, че в случая е приложим общият регламент за защита на личните

данни, а не Х. конвенция за родителската отговорност, нито следва да се сезират централни органи. Обръща внимание върху обстоятелството, че Европейската комисия е приела решение, според което Швейцария има адекватно ниво на защита досежно личните данни. Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът – Изпълнителният директор на Агенция за социално подпомагане, редовно призован, се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Счита, че случаят на детето следва да се третира като такъв с международен елемент, предвид пребиваването му в Швейцария. Поддържа, че заявеното искане не е направено по процедурите, свързани с механизма за обмен на информация по случаи на деца с международен елемент – чрез централните органи на двете държави, съгласно чл. 29 от Х. конвенция. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните приема за установена следната фактическа обстановка:

Детето Д. Ч. П. е родено на 20.11.2020 г. в [населено място], „Швейцария“. С решение от 06.01.2022 г. Службата за закрила на малолетни и пълнолетни в Ц. е лишила родителите на детето М. П. и Ч. П. от родителски права и е учредила настойничество съгласно чл. 327а от Гражданския кодекс на Швейцария с всички законни права и задължения, като е назначила Е. Ц. за настойник на детето. С посоченото решение било възложено на Ц. с помощта на поръчка към международна социална служба да изясни положението на М. П., която пребивава в България, с оглед евентуалното връщане на детето Д. П. при майка му.

Със заявление вх. № 94Е-00-0003/15.01.2024 г. чрез упълномощения от нея адв. М. Б., Е. Ц. поискала от изпълнителния директор на АСП достъп до личните данни, съдържащи се в актуален социален доклад относно положението на биологичното семейство на детето Д. П., изготвен от ДСП-Б. по сигнал рег. № ДДМ/ДА/770/19.10.2023 г. на Международната социална служба – България.

С оспореното в настоящото производство писмо изх. № 11-00-0062/09.02.2024 г. изпълнителният директор на АСП отказал да предостави горепосочената информация с основен мотив, че заявеното искане не е направено по процедурите и механизма за обмен на информация по случаи на деца с международен елемент. Предвид обстоятелството, че за детето Д. П. са били предприети мерки за закрила в друга държава, всяко изискване и предоставяне на информация по случая от или на чуждестранни органи следвало да се осъществява чрез и със съдействието на Централните органи, които за Р.България са Министерството на правосъдието, Министерството на външните работи, дирекция „К. отношения“ и Държавна агенция за закрила на детето към Министерски съвет. В писмото били цитирани регламент (ЕО) № 2201/2003 г. на Съвета от 27.11.2003 г. относно подсъдността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, както и Х. конвенция от 19.10.1996 г. относно подсъдността, приложимия закон, признаването, изпълнението и сътрудничеството по отношение на родителската отговорност и мерките за закрила на децата.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна – лице, чиито права са засегнати от заповедта и срещу акт, който подлежи на

съдебен контрол, тъй като оспореното писмо има характер на отказ да се разгледа заявление по чл. 37б, ал. 1 от ЗЗЛД.

По същество жалбата е основателна по следните съображения:

Актът е издаден от компетентен орган. Ръководител на Агенцията за социално подпомагане е изпълнителният ѝ директор (чл. 5 от Закона за социално подпомагане). Съответно и съобразно дефиницията, дадена в чл. 4, т. 7 от Регламент 2016/679 относно защитата на личните данни администратор на лични данни е АСП, чиито ръководител е компетентен да разгледа и да се произнесе по така подаденото заявление. Административният акт е издаден в установената от закона писмена форма, като отговаря на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК и съдържа фактическите и правни основания за издаването му. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са се отразили на правото на защита на жалбоподателя.

Административният орган, обаче, неправилно е приложил материалният закон, поради следните съображения:

Погрешно е прието, че поисканата информация следва да се изиска чрез Централните органи, определени от държавата на основание чл. 29, глава V от X. конвенция от 1996 г. Заявлението на жалбоподателката има характер на искане по чл. 37б, ал. 1 от ЗЗЛД за осигуряване на достъп до лични данни по чл. 15 от Регламент 2016/679, отнасящи се до субекта на данните, като заявителят се позовава на учреденото настойничество. Жалбоподателката в качеството си на настойник на детето Д. П. има право да иска, респ. да получи предоставянето на информация относно детето, съдържаща се в изготвения от ДСП-Б. социален доклад. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗЗДет. всеки родител, настойник, попечител или друго лице, което полага грижи за дете, може да иска и да получава съдействие от органите по този закон. Фактът, че детето е родено в друга държава, не променя обстоятелството, че същото има законно определен настойник, който упражнява правата му от негово име, в т.ч. и правото да се запознае със социалния доклад, обсъждащ положението на детето, родителския капацитет на майка му и възможностите за реинтеграция в семейна среда в България. В случая не са налице и ограниченията, предвидени в чл. 23 от Регламент 2016/679, респ. чл. 37а, ал. 1 от ЗЗЛД, при които администраторът на личните данни може да откаже пълно или частично упражняването на правата на субекта на данните. Административният орган не е съобразил и обстоятелството, че с Решение от 26.07.2000г. съгласно Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета за адекватната защита на личните данни, предоставяни в Швейцария, Европейската комисия е признала, че Швейцария предоставя подходящо ниво на защита на личните данни, предавани от Общността. Директива 95/46/ЕО е отменена с влизане в сила на Регламент 2016/679, но по силата на чл.45, §9 решенията на ЕК във връзка с директивата остават в сила.

На следващо място неприложими в случая са посочените в оспореното писмо международни актове - регламент (ЕО) № 2201/2003 г. на Съвета от 27.11.2003 г. относно подсъдността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, както и X. конвенция от 19.10.1996. Регламент (ЕО) № 2201/2003 г. се прилага в съвсем различно по характер производство, а именно по граждански дела с предмет: развод, определяне, упражняване, делегиране, ограничаване или лишаване от родителската отговорност.

От друга страна Х. конвенция от 19.10.1996 се прилага, когато следва: да се определи държавата, чиито органи имат компетентност да вземат мерки, насочени към закрила личността или имуществото на детето; да се определи приложимото право, което следва да се прилага от тези органи при упражняване на тяхната компетентност; да се определи приложимото право при родителската отговорност; да се осигури признаването и изпълнението на мерките за закрила във всички договарящи държави. В настоящия казус вече е взета такава мярка за закрила, като от страна на Службата за закрила на малолетни в [населено място] е учредено настойничество и за настойник на детето Д. П. е назначена жалбоподателката. Не са относими и посочените от ответника в оспореното писмо становища на Комисията за защита на личните данни и на Инспектората към В., съгласно които липсва правно основание за предоставяне на социални доклади, съдържащи лични данни по случаи на деца, поискани от „Международна социална служба-България“. Следва да се отбележи, че подаденото заявление до изпълнителния директор на АСП е направено от Е. Ц. в качеството на настойник на детето Д. П., а не от името на „М.-България“.

Предвид гореизложеното, като издаден в противоречие с материалните разпоредби, оспореното по делото писмо изх. № 11-00-0062/09.02.2024 г. на изпълнителния директор на АСП се явява незаконосъобразно по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК и като такова следва да бъде отменено.

При този изход на правния спор и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК разноските се поставят в тежест на ответника. Същият следва да възстанови от бюджета си сторените от жалбоподателя разноски, които предвид представения списък на разноските и договор за правна защита и съдействие възлизат на 910 лева – заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Ц. в качеството ѝ на настойник на детето Д. Ч. П. чрез адв. Б. писмо изх. № 11-00-0062/09.02.2024 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне в 14-дневен срок от получаването ѝ, съобразно дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА на основание чл. 143, ал. 1 АПК Агенцията за социално подпомагане да заплати на Е. Ц., с адрес: Швейцария, Ц., [улица] сторените по делото разноски в размер на 910 (деветстотин и десет) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: